

товара на камилата и се затекълъ съ него напръдъ изъ пустнята.

Врѣмето било много горѣщо. Отъ голѣмата топлина коньтъ се заморилъ и паднжлъ на земята съ товара и чакалъ камилата. Полегка-легка и камилата пристигнжла до мѣстото гдѣто коньтъ се борялъ съ смъртъта.

— „Защо легнж тукъ самохвалецо, стани да вървимъ,“ каза му камилата, по коня вече издѣхваше. Камилата се позасмѣ малко и си продължи самичка пжтя.

Лакомкитѣ.

У бабини въ килеря имало на полицата чинии съ чорба, месо, сиренье, масло и много други нѣща за яденье. Бабата внимателно затваряла всеки пжтъ килеря, като се бояла да не би нѣкой чуждъ человекъ да дойде тука и да вземе нѣщо отъ приготвенитѣ ядения.

Но, ето нѣ, намѣрили се пакостници, на които и не потрѣбвали вратата, за да влѣзатъ въ килеря: тѣзи пакостници биле *мишкитѣ*.

Тѣ пробили (прѣгризали) на стѣната една малка дупка, прибрали малкитѣ си въ килеря и останжли тамъ да шетатъ по своему, като избирали отъ оставенитѣ ядения най-вкуснитѣ кжсчета.

Когато бабата на утрѣто влѣзла въ килеря, забѣлѣзала, че въ нейния килеръ шетали мишки — тя се уловила за главата.

— Е, туй вече азъ току-тъй, безъ наказание нѣма да го оставжъ, казала бабата.

— Какъ ще ги накажешъ бабо? — попитали съ единъ гласъ дѣцата, които въ това врѣме си игражли около нежъ.

— Ще видите, казала бабата.

Въ сжщия день вечеръта, отъ килеря взели всичкитѣ чинии и талерки и на полицата стоялъ само капана съ едно парченце пастарма; а на сутринъта, кога-